

PROLOOG

Op de ochtend van maandag 16 juli 1627 zagen wachtposten op Heimaey, een van de Westmaneilanden voor de zuidkust van IJsland, drie onbekende zeilschepen opdoemen aan de horizon. In dit deel van de wereld konden de dagen guur, mistig en stormachtig zijn, maar 16 juli was een stralende dag. Het zicht op de omringende zee was open en helder. Niettemin waren de schepen nog te ver weg om ze goed te kunnen onderscheiden en al snel werd er driftig gespeculeerd. Waren het vissers? Kooplieden? Ontdekkingsreizigers?

‘Piraten!’ riep iemand.

Vrijwel meteen brak er paniek uit. Een paar eilandbewoners haastten zich naar de haven om de daar aanwezige kanonnen te bemannen, anderen aarzelden en bleven peinzend in de verte turen. IJsland was in die tijd een bezit van Denemarken en elke zomer stuurde de Deense Kroon oorlogsschepen naar de IJslandse wateren om ze tegen rondzeilend geboefte te beschermen. Deze zomer hadden ze vertraging opgelopen. Maar omdat de naderende schepen uit het oosten kwamen, net als doorgaans de Deense oorlogsschepen, was het mogelijk dat ze eindelijk waren gearriveerd.

Lauritz Bagge, de Deense handelsagent op Heimaey, besloot het zekere voor het onzekere te nemen. De ei-

landbewoners moesten onmiddellijk komen opdagen om de haven te verdedigen, voor het geval dát.

De bewoners van Heimaey hadden reden genoeg om nerveus te zijn. Drie-en-een-halve week eerder, op 20 juni, waren er in de IJslandse wateren plotse-ling piraten opgedoken. Geen gewone piraten, maar Barbarijse zeerovers uit Noord-Afrika. Eerst hadden ze het dorp Grindavík aan de zuidkust van het schiereiland Reykjanes geplunderd, in het zuidwesten van IJsland, vervolgens waren ze naar de noordzijde van het schiereiland gevaren. Daar vielen ze Bessastaðir aan, waar de Deense gouverneur van IJsland zetelde. De gouverneur was echter door enkele ontsnapte inwoners van Grindavík op de hoogte gebracht en had prompt opdracht gegeven tot een geïmproviseerde verdedigingslinie, compleet met kanonnen.

Op Heimaey moesten ze zich zien te redden met de improvisaties van Lauritz Bagge.

De eilandbewoners arriveerden mondjesmaat, in hun eentje of met burenen. Een paar waren er eerst naar de kust gelopen om de schepen met eigen ogen te zien. Rond de Deense koopmanshuizen aan de haven ontstond gaandeweg een nerveuze menigte van vrouwen, kinderen en bejaarden. Bagge riep de strijdbare mannen bijeen en deelde musketten, kruid en kogels uit. Daarna stelde hij groepjes samen om de kanonnen te bemannen.

Het nieuws van Bessastaðir was als een lopend vuurtje rondgegaan en de eilandbewoners hadden uiteindelijk het hele verhaal te horen gekregen. De door de gouverneur opgezette verdedigingslinie had de piraten verhinderd om de nederzetting in te nemen. Toen die zagen dat ze in Bessastaðir geen voet aan land zouden

krijgen, waren ze verder naar het noorden gezeild, naar de baai bij Snæfellsjökull. Daar waren ze een Engelse vissersvloot tegengekomen. De vloot, die elke zomer op kabeljauw kwam vissen, werd beschermd door twee Engelse oorlogsschepen en nadat de piraten een paar vissersboten hadden overvallen (en de vissers ontvoerd) waren ze er snel vandoor gegaan.

Op Heimaey hoopte men dat ze voorgoed verdwenen waren. Maar niemand wist dat natuurlijk zeker. Ze konden overal zijn, wachtend op het geschikte moment om toe te slaan. En dus bleven de uitkijkposten de boel nauwgezet in de gaten houden. Jonge knapen klauterden behendig over de rotsachtige, voor buitenstaanders nagenoeg onbegaanbare lavavelden en brachten boodschappen heen en weer. De overige eilandbewoners hingen ongedurig rond in de haven, wierpen elkaar onzekere blikken toe en probeerden huilende kinderen te kalmeren.

De situatie was precair. Het IJsland van de zeventiende eeuw was een uiterst afgelegen plek. De dichtstbijzijnde Scandinavische buur, Noorwegen, lag 1200 kilometer naar het zuidoosten, een reis die zomaar een maand in beslag kon nemen. Afgezien van de Engelse vissersvloot en de Deense koopvaardij schepen was er weinig scheepsverkeer. Heel af en toe verscheen er een verdwaalde Baskische walvisvaarder of een Nederlands galjoen, maar daar bleef het bij. Door die geïsoleerde ligging was het vrijwel onmogelijk om hulp te vragen in tijden van nood.

IJsland had geen eigen marine, geen leger, en gewone IJslanders beschikten niet over wapens. Alles wat ze konden doen als er boosdoeners verschenen was een geïmproviseerde barricade opwerpen, zo goed moge-

lijk gebruikmaken van de defensieve middelen die ze ter beschikking hadden (een handjevol musketten, enkele vaatjes buskruit en een paar kanonnen van een klein kaliber) en er het beste van hopen.

Maar die geïsoleerde ligging bood ook een zekere mate van veiligheid: vanuit Noord-Afrika was de reis naar IJsland tussen de 3500 en 4500 kilometer, afhankelijk van de haven waar de Barbarijse zeerovers vandaan zeilden. Niet veel mensen waren bereid of überhaupt in staat om zo'n reis te maken. Welke Afrikaanse piraat zou het in zijn hoofd halen om zowat naar de Poolcirkel te varen om daar een afgelegen kustdorp aan te vallen? Er was nog een reden waarom IJsland nou niet de meest voor de hand liggende piratenbestemming was. Er viel simpelweg weinig te halen.

Het begin van de zeventiende eeuw was het hoogtepunt van de kleine ijstijd – een periode van koude temperaturen die duurde van de 16e tot de 19e eeuw. De winters waren langer en grimmiger, stormen destructiever en de zomers minder voorspelbaar. Zeventiende-eeuwse IJslanders ondervonden enorme problemen bij het verbouwen van de eenvoudigste Europese groenten, zoals rapen, wortels, kool en erwten. Het verbouwen van graan was onmogelijk. Meel (en dus brood) was een luxeartikel dat alleen de rijken zich op een regel-

matige basis konden veroorloven. Mensen overleefden door het hoeden van vee, vooral schapen. En natuurlijk door te vissen (zeventiende-eeuwse IJslanders aten veel vis). In een gunstig jaar vielen er misschien een paar karige tuingroenten te oogsten. Goederen als boter, skyr (IJslandse kwark), schapenvlees en vis konden redelijk overvloedig zijn als het weer het toeliet, maar verder moest bijna alles worden geïmporteerd. Dit bracht de IJslanders in een kwetsbare positie, want de Denen deden hun best om het monopolie op de handel te handhaven. De IJslanders handelden heimelijk met Engelse vissers, Baskische walvisvaarders en andere incidentele bezoekers, maar de meeste geïmporteerde goederen moesten worden gekocht bij Deense handelsposten in havens zoals Grindavík en Heimaey. Als gevolg hiervan werden de IJslanders voortdurend onder de duim gehouden, zowel economisch als politiek.

IJsland had geen bossen (de inheemse berkenbossen op het eiland waren grotendeels gekapt of hadden te lijden onder de klimaatverandering en generaties grazende schapen) en er was weinig bruikbaar gesteente (het eiland is vulkanisch). Omdat er niet genoeg geld was om bouwmaterialen te importeren, bouwden de meeste zeventiende-eeuwse IJslanders hun huizen van brokken lava, laagjes graszoden en drijfhout. Ze stookten gedroogde schapenmest of turf om warm te blijven. De zomer was een druk seizoen waarin mensen het grootste deel van hun tijd buitenshuis doorbrachten. Tijdens de subarctische winters bleven de IJslanders binnen terwijl de wind om het huis gierde. Ze hielden zich bezig met het kaarden van wol en het repareren van vistuig. Of ze lazen oude Sagen, *rímur* (IJslandse poëzie) en psalmen bij het licht van flikkerende olielampen.

Het leven in IJsland was in deze periode dus Spartaans en onzeker. Het klimaat was onstuimig, voedselbronnen onberekenbaar en hongersnood een voortdurende dreiging. Ziekten waren er ook. De Zwarte Dood, de gevreesde builenpest, deed IJsland in de vijftiende eeuw twee keer aan; de eerste keer liet bijna de helft van de bevolking het leven. Tegen de zeventiende eeuw was de bevolking enigszins hersteld, maar ziekten zoals pokken en lepra bleven slachtoffers eisen. Hetzelfde gold voor natuurrampen: vulkaanuitbarstingen vormden een reëel gevaar. Mannen verdronken regelmatig tijdens het vissen. De zwakkeren overleefden het simpelweg niet. Aan het begin van de zeventiende eeuw bestond de totale bevolking van IJsland uit minder dan 50.000 geharde zielen. Armoede was wijdverspreid.

De bewoners van Heimaey waren typerend voor de meeste IJslanders van die tijd. Ze leefden van zelfvoorzienende landbouw. Daarnaast moesten ze het hebben van het fokken van schapen (die vrij rondliepen op de hellingen van het eiland) en natuurlijk de visvangst. De eilandbewoners hadden geleerd om de ontberingen van het noordelijke klimaat en de gevaren van de zee het hoofd te bieden. Ze wisten zich met weinig te redden. Het waren taaie, kranige mensen, waar piraten nog een hele kluit aan zouden hebben.

Dan was er nog Heimaey zelf. In zekere zin was het eiland een natuurlijk fort. Het had maar één haven, Vestmannaeyjahofn, gelegen aan de noordkant van het eiland op een beschutte baai met aan één kant een steile berg bekend als de Heimaklettur, in de tijd van dominee Ólafur aangeduid als de Háin of de Há. Afgezien van de incidentele schaapsherder waren de

enige levende wezens die zich op die de steile hellingen en gekartelde kliffen van de Há durfden te wagen schapen, meeuwen en papegaaiduikers, de bizarre pinguïnachtige vogels die hun nesten bouwen op de richels van verticale rotswanden. Om de haven te bereiken moest een schip de baai in varen, met de torenhoge muur van de Há aan één kant en met weinig manoeuvreerruimte—een kwetsbare positie waar het makkelijk kon worden bestookt met kanonnen en ander geschut. De rest van de kustlijn had geen verdediging nodig, die was rotsachtig en onherbergzaam. Vestmannaeyjahofn was de enige plek waar piraten aan land konden komen.

Dus toen er, op die mooie ochtend in juli 1627, drie onbekende schepen in zicht kwamen, twijfelden de eilandbewoners er niet aan dat ze het opdoemende gevaar zouden weerstaan. Ze waren alert, ze waren gewapend, ze waren voorbereid. Mannen met musketten patrouilleerden op de kustlijn. De nauwe monding van de baai lag in het schootsveld van wachtende kanonnen. De piraten – als het inderdaad piraten waren – hadden geen schijn van kans.

De hele dag wachtten de eilandbewoners gespannen af, maar de naderende schepen kwamen niet eens in de buurt van de haven. De wachtposten zagen ze heen en weer slingeren en vechten tegen de harde noordwestenwind. Naarmate de uren verstreken werden de mensen rusteloos en hongerig. Sommigen begonnen te klagen: ze hadden wel wat beters te doen dan eindeloos te wachten op een vage dreiging aan de horizon. Misschien waren het niet eens piraten, misschien waren het de Denen. Een paar eilandbewoners dropen af en gingen terug naar huis, om eten te koken of humeu-

rige kinderen naar bed te brengen. Anderen volgden. De georganiseerde verdediging van het eiland ging als een nachtkars uit.

Deze lakse houding bleek een fatale vergissing. De drie naderende schepen waren geen vissers, kooplieden of ontdekkingsreizigers. Het waren Barbarijse piratenschepen. Maar niet de piraten die eerder het schiereiland Reykjanes hadden overvallen. Die waren afkomstig uit Salé, aan de Atlantische kust van Marokko, en al halverwege de thuisreis. Nee, de drie schepen op weg naar Heimaey kwamen uit Algiers. Want in dat uitzonderlijke jaar waren er maar liefst twee expedities uit de Maghreb.

Het ondenkbare bleek dus mogelijk. De eenzame Westmaneilanden, die onooglijke en onherbergzame rotsen voor de woeste kust van IJsland, stonden op het punt te worden aangevallen door moslimpiraten uit Noord-Afrika.

Hoe kon dit gebeuren? Hoe was het mogelijk dat twee groepen Barbarijse kapers, opererend vanuit de Middellandse Zeekust van Noord-Afrika, het uitgerekend op IJsland hadden voorzien? Wie waren deze kapers precies, en wat bewoog hen ertoe om naar buit te zoeken op een plek die zo ongeveer aan de uiterste rand van de wereld lag?

Barbarijse zeerovers waren een slag apart. Ze gedroegen zich als piraten, maar het waren niet de flamboyante vrijbuiters die we kennen uit films en verhalen. Natuurlijk, ze enterden schepen en stalen alles wat los en vast zat (inclusief de schepen zelf), maar het waren geen opportunisten die op eigen houtje opereerden. Barbarijse zeerovers maakten deel uit van een groot-schalige, door de staat gefaciliteerde onderneming.

De oorsprong van die onderneming is terug te voeren op de gebeurtenissen in Spanje aan het einde van de vijftiende eeuw. Sinds het begin van de achtste eeuw waren er islamitische koninkrijken op het Iberisch schiereiland. De Spanjaarden vochten vanaf het begin tegen de moslims, maar het duurde tot 1492 voordat het lukte om ze weg te jagen. Deze overwinning was het begin van een triomfantelijke Spaanse expansie in Noord-Afrika, en tegen het tweede decennium van de zestiende eeuw hadden Spaanse troepen een hele reeks steden veroverd, van Tanger tot Tripoli. De opmars had echter onverwachte gevolgen. Deze zijn min of meer vergelijkbaar met de Amerikaanse invasie van Irak in 2003: die riep een reeks islamitische verzetsgroepen in het leven en leidde uiteindelijk tot het ontstaan van Islamitische Staat. De Spaanse invasie van Noord-Afrika had een soortgelijk effect. Noord-Afrikaanse moslims beschouwden de Spaanse opmars als een fundamentele dreiging voor de Dar Al-Islam (het huis van de islam). En dus werd er een heilige jihad in het leven geroepen om de Christelijke agressors tegen te houden. De jihad duurde generaties lang en verspreidde zich over heel Noord-Afrika. In de loop der tijd kreeg de heilige oorlog echter steeds meer de kenmerken van een grootschalige economische onderneming.

De economieën van Noord-Afrikaanse steden zoals Salé en Algiers werden afhankelijk van de opbrengsten van de al-jihad fil-bahr (de heilige oorlog op zee). Barbarijse zeerovers vielen Europese schepen aan en plunderden nederzettingen omdat het een religieuze plicht was, maar al snel werd het buitmaken van goederen een aardige bijverdienste. Gestolen goederen en slaven konden met winst worden verkocht in de soeks en op de slavenmarkten. En zo ontstond een handel waarvan iedereen profiteerde. Het stadsbestuur kreeg een deel van de winst; de financiers van de expedities ook. De rest verdeelden de piraten onder elkaar. Al deze partijen besteedden hun winst in de lokale economieën, en die groeiden daardoor. Hoe meer koopwaar en gevangenen er werden binnengebracht, hoe meer de winst steeg, en hoe meer de vraag toenam. Mensen werden heel erg rijk – vooral door het kopen en verkopen van slaven.

Toch was er ook nog een ander bizar aspect aan dit verhaal. Noord-Afrikaanse moslims verwelkomden graag Europese bekeerlingen in hun religie. Sterker nog, nadat de nieuwe bekeerlingen de islam hadden aangenomen, werden ze volledig geaccepteerde leden van de moslimgemeenschap. In Europa stonden deze bekeerlingen bekend als afvalligen of ‘renegaten’, en werden ze universeel verafschuwd als verraders van het ware geloof. Desalniettemin bekeerden opvallend veel Europeanen zich tot de islam. Een flink aantal daarvan bouwde een nieuw en succesvol leven op door in den vreemde hun beroep uit te oefenen, te trouwen en gezinnen te stichten. Niet zelden werden ze gerespecteerde leden van de Arabische gemeenschap.

Prominent onder deze afvalligen waren Europese piraten. Waarom? Omdat piraten altijd op zoek waren naar veilige havens van waaruit ze konden opereren. Ondanks de gewelddadige botsingen tussen christenen en moslims was Noord-Afrika geen hermetisch afgesloten gebied. Er was constant handelsverkeer tussen de twee partijen, en steden aan de Barbarijse kust stonden bekend als vrijplaatsen waar alles mogelijk was. Dat maakte het voor Europese piraten wel bijzonder verleidelijk om zich te bekeren en zeerover te worden.

Van oudsher hadden Noord-Afrikaanse zeelieden gebruik gemaakt van galleien die door slaven werden geroeid. Zulke schepen waren lang, slank, snel en gevaarlijk. Maar ze waren niet geschikt voor de turbulente wateren van de open zee. De Europese afvalligen leerden de Noord-Afrikanen hoe ze zeilschepen in Europese stijl moesten bouwen, zeilschepen die speciaal waren ontworpen voor de open oceaan. Dit maakte het voor de moslimpiraten mogelijk om de Middellandse Zee achter zich te laten en het ruime sop te kiezen. Tegen het tweede decennium van de zeventiende eeuw was er een nieuw tijdperk van piraterij aangebroken. Onder leiding van Europese renegaten begonnen de Barbarijse zeerovers regelmatig Europese scheepvaart en nederzettingen aan te vallen aan langs de Atlantische kusten van Spanje en Portugal tot aan het Engelse Kanaal — en vonden van lieverlee hun weg naar IJsland.

Toch bleef het onvoorstelbaar. Moslims. Woestijnbewoners. In de ijskoude wateren van IJsland. De dorpen en havens langs de zuidkust van IJsland waren weliswaar al eerder aan piraterij ten prooi gevallen, maar dat waren opportunistische Engelse gauwdieven

geweest – amateurs. Hoewel ze erop los plunderden hadden ze nooit iemand pijn gedaan. De Barbarijse zeerovers waren anders. Piraten van de Barbarijse Kust roofden niet alleen goederen, ze roofden ook mensen. En dat was iets waarop de IJslanders zich niet hadden voorbereid.

Op de ochtend van 17 juli, toen de mensen op Heimaey hun waakzaamheid al hadden laten verslappen, kwamen de drie Barbarijse piratenschepen uit Algiers aan bij de Westmaneilanden. Ze hadden al anderhalve week de Oostfjorden doorkruist langs de zuidoostkust van IJsland, waar ze meer dan honderd IJslanders gevangenen hadden genomen. Maar eenmaal in de buurt van Heimaey deden ze iets totaal onverwachts. Ze gingen de haven niet binnen, maar zeilden verder.

Waarom?

Net als hun collega's uit Salé hadden ook de piraten uit Algiers plaatselijke vissers gevangengenomen. En een van die vissers kende de zee rond het eiland zo goed dat hij, om het vege lijf te redden, de piraten een alternatieve plek wees om aan land te komen: een afgelegen strand aan het zuidelijkste puntje van Heimaey. In plaats van de zwaarbewaakte haven binnen te varen, zeilden Barbarijse zeerovers dus verder naar de zuidkant van het eiland, waar ze honderden mannen aan land zetten.

Van daaruit zwermden ze in moordend tempo uit over het eiland, 'huilend als wolven', zoals een ooggetuige het uitdrukte. Als de eilandbewoners nog in de haven waren geweest, hadden ze misschien nog een kans gehad om zichzelf te redden door georganiseerd kanonnen- en musketvuur te gebruiken. Maar omdat ze de avond ervoor terug naar huis waren gegaan, was elke kans op een effectieve collectieve verdediging van het eiland verkeken.

De kapers uit Algiers brachten twee lange dagen door met het plunderen van Heimaey. Er was niemand om de totaal overrompelde eilandbewoners te redden. Voor nietsvermoedende IJslanders uit de zeventiende eeuw, voor wie Barbarijse piraten niets anders waren dan een vaag gerucht, moet het schokkend en angst-aanjagend zijn geweest.

Toen het allemaal voorbij was waren er tientallen mensen gedood en bijna 250 mensen gevangengenomen – meer dan de helft van de bevolking. Samen met de gevangenen van de Oostfjorden kwam het totaal op bijna vierhonderd mannen, vrouwen en kinderen. Allemaal werden ze aan boord van de drie piratenschepen gebracht, waar ze in het ruim werden opgesloten. Daarna lichtten de piraten het anker en vertrokken richting Algiers.

Een van de IJslanders die op Heimaey gevangenen was genomen, was een lutherse voorganger van begin zestig. Zijn naam was Ólafur Egilsson. Eerwaarde Ólafur was een van de twee voorgangers op het eiland. Een goed opgeleide man uit een welgesteld gezin die al meer dan twintig jaar predikant was. Samen met zijn

zwangere vrouw en hun twee kleine kinderen (een kind van twee en een jongen van elf) werd hij helemaal naar Algiers gebracht, waar zijn vrouw en kinderen als slaaf werden verkocht. Eerwaarde Ólafur was een ander lot beschoren.

Barbarijse zeerovers maakten onder meer winst door de gevangenen die ze hadden meegenomen op de slavenmarkt te verkopen. De grootste winst lag echter niet in het veilen van Europese gevangenen, maar in het vragen van exorbitante hoeveelheden losgeld. Regelmatig werd er een gevangene teruggestuurd naar het land van herkomst om daar genoeg geld bijeen te brengen om de andere gevangenen vrij te kopen.

IJsland was in die tijd een Deens bezit en had geen eigen regering. Onderhandelingen over losgeld gingen via Denemarken. In Algiers woonde geen officiële Deense vertegenwoordiger, en dus moest er een tussenpersoon naar Kopenhagen worden gestuurd. Die tussenpersoon, zo werd besloten, was dominee Ólafur. Hij was een van de best opgeleide van de IJslandse gevangenen en hij kende mensen in Kopenhagen. Ook zou hij, gezien zijn leeftijd, waarschijnlijk geen erg hoge prijs hebben opgeleverd in de Badestan, de markt in Algiers waar slaven werden verhandeld. Zijn ontvoerders gaven hem een vrijbrief die in meerdere talen was opgesteld. Deze brief moest hem bescherming bieden tegen andere kapers, mocht hij op zijn terugreis opnieuw Barbarijse zeerovers tegen het lijf lopen. In de brief stond in feite: 'Let op, deze man is al eens ontvoerd en hij is nu op weg om losgeld te halen.' Hoe dan ook, de ongelukkige dominee werd op pad gestuurd om zijn vrienden en familie vrij te kopen.

Dominee Ólafur reisde zonder een cent op zak over

de Middellandse Zee naar Italië, Frankrijk, Nederland en Denemarken. Na een slopende en ongelofelijke reis van zes maanden kwam hij in Kopenhagen aan. Daar hoorde hij tot zijn ontzetting dat de Deense Schatkist was uitgeput door de Dertigjarige Oorlog. De Koning stelde geen geld beschikbaar voor ontvoerde burgers en Ólafur moest dus zonder enige kans op losgeld terugkeren naar IJsland.

Na zijn terugkeer werd eerwaarde Ólafur gevraagd – waarschijnlijk door de plaatselijke bisschop – om een verslag van zijn ervaringen te schrijven. Het resultaat vormt het grootste deel van de van oorsprong IJslandse teksten in dit boek.

Het verhaal van dominee Ólafur is een ontroerend verhaal: we zijn getuige van een vrome man die het hoofd moet bieden aan een bittere, traumatische ervaring. Maar het is ook een fascinerend historisch document. Eerwaarde Ólafur was een scherpzinnige waarnemer en zijn verhaal staat vol verbluffende details – sociaal, politiek, economisch, religieus en alledaags – van zowel de islamitische als de christelijke beschaving. Het is uniek in zijn soort.

Het ongelofelijke verhaal van de aanval van moslimpiraten op IJsland is - buiten IJsland zelf - grotendeels onbekend. De belangrijkste reden is dat de IJslandse

tekst, met uitzondering van een obscure Deense versie uit 1741, nog nooit eerder werd vertaald. Pas in 2008 verscheen er een Engelstalige editie. Deze Nederlandse vertaling maakt het verhaal van dominee Ólafur dus beschikbaar voor een heel nieuw lezerspubliek.

Om een duidelijker beeld te geven van de gebeurtenissen in 1627 bevat deze Nederlandse editie twee afzonderlijke verslagen: de kroniek van Kláus Eyjólfsson en het reisverslag van Eerwaarde Ólafur. Kláus Eyjólfsson was een plaatselijke IJslandse sheriff. Hij stelde een rapport samen op basis van ooggetuigenverslagen, slechts een paar weken na de aanval. Dit rapport beschrijft in schrijnende en huiveringwekkende details de aanval op Heimaey. Het verslag van eerwaarde Ólafur pikt het verhaal op en beschrijft de daaropvolgende gebeurtenissen in Algiers en daarbuiten.

Alles bij elkaar geven deze twee teksten een uitstekende en ook zeer invoelbare beschrijving van de aanval van Barbarijse zeerovers op een kleine IJslandse gemeenschap, en de tragische nasleep ervan.

Karl Hreinsson & Adam Nichols

Kaart van Heimaey met de land- en zeeroutes van de Algerijnse zeerovers